

teresserede Lønningsbeløb, medens de i Virkeligheden kun udgjorde ca. 6 pCt., og det sjællandske Jernbaneselskab gik derfor fra den 1ste April 1876 ind paa at forhøje Tilskudet til Kassen, der dels bestod af forskjellige, oprindelig Selskabet tilkommende uviste Indtægter, der af dette vare overladede Kassen, og dels af et kontant Bidrag af Driftsindtægterne, som for hvert Aar var bleven fastsat af Selskabets Bestyrelse. Forhøielsen bestod i, at der fra det nævnte Tidspunkt foruden de omhandlede uviste Indtægter tillagdes Kassen et kontant aarligt Bidrag, der svarede til $2\frac{1}{2}$ pCt. af det i den til enhver Tid interesserede Lønningsbeløb.

Da den foretagne Revision havde vist, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Kassens Evne til at opfylde sine Forpligtelser befandt sig paa usikker Grund, blev det ved de i Henhold til Ovenstaaende ændrede Statuter, som traadte i Kraft den 1ste April 1876, vedtaget, at Kassen atter vilde være at underkaste en Revision efter 5 Aars Forløb. Smidtertid gik de sjællandske Baner over til Staten i Henhold til Loven af 2den Juli 1880, og ved den Overenskomst, som desangaaende blev sluttet den 1ste—2den September s. A., blev der, indtil Staten maatte indføre andre Pensionsformer ved Statsbanedriften, hvorved der tilsikredes de daværende Interessenter i Pensionskassen samme Fordele med Hensyn til Pensionering, som de da havde, fikret dem Ret til at fordrø, at Kassen for dem vedblev at bestaa med de den hidtil tillagte Indtægter indtil Udgangen af dette Aarhundrede. Den Revision, som var foreskrevet i Statutterne, blev da af Ministeriet overdragen Livsforstyrings- og Forpørgelsesanstalten af 1871, hvis Bestyrelse efter meget nøiagtige og omfattende Underpørgelser, der foretoges af Direktør F. Bing, under 9de August 1886 afgav en Erklæring, der, støttende sig til en af Direktør Bing forfattet Betænkning, gik ud paa, at end ikke med den i 1876 foretagne Forhøielse af Indtægterne turde man være sikker paa, at Kassen var i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, og antoges det, at man for at være sikker i saa Henseende vilde være nødsaget til foruden de Kassen tilkommende uviste Indtægter hertil at forøge Indtægten for de tvende Pensionsklasser gennem en Forhøielse af Bidraget til Pensionskassen, idet det indtrængende blev fraraadet at følge den i Statutterne forbeholdte Udvei, hvorefter Interessenterne, hvis Kassen ikke skulde kunne tilsvare sine Forpligtelser, skulde være pligtige at taale en saadan Reduktion i de tilstaaede Pensioner m. v., som udfæredes for at til-

veiebringe Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, hvilken Reduktion dog kun skulde vedvare saa længe, indtil Kassen atter maatte være i Stand til at udrede de fulde Beløb. Denne Udvei maatte nemlig tilbørlig anses som uigjennemførlig, naar Ret og Skjel skulde ydes alle Vedkommende, hvorfor den ogsaa af Direktør Bing i den afgivne Betænkning blev karakteriseret som ikke væsentlig forskjellig fra en legal Flyndring af de daværende Pensionister og af dem, der kom paa Pension i en nærmere Fremtid efter disse, til Fordel for yngre, som først vilde faa Pension i en senere Fremtid. Naar man altsaa ikke vel kunde forvare at vælge denne Udvei og ikke vilde udsætte den store Mængde af Embedsmænd og Betjente ved de sjællandske Statsbaner for de sorgelige Følger, som maatte flyde af en saadan Kalamitet som Kassens Tilvibration som insolvent, var der for Ministeriet ikke Andet at gøre end at søge Indtægten forhøiet dels ved en Forøgelse af Interessenternes egne Bidrag, saavidt dette lod sig forvare, og dels ved indtil Videre at forøge Driftens Tilskud til Kassen, en Udvei, som man fra Ministeriets Side saa meget mindre mente at burde vægre sig ved at vælge, som selv det private Jernbaneselskab i sin Tid havde anset det for rigtig at forhøje Tilskudet saa meget, som det den Gang antogs for nødvendigt for at bringe Balance mellem Indtægt og Udgift. Da det derhos af administrative Hensyn var af Interesse for Statsbanedriften at blive fritaget for Forpligtelsen til at overlade Pensionskassen de den tilstaaede uviste Indtægter, mente Ministeriet tillige at burde benytte Leiligheden til at konvertere disse Indtægter til et fast aarligt Bidrag, og Ministeriet erklærede sig derfor villig til — under Forbehold af Lovgivningsmagtens fulde Frihed til til enhver Tid at træffe anden Bestemmelse — fra den 1ste April 1887, og saalænge Pensionskassen bestod, at forhøje Bidraget af Statsbanedriftens Midler, saaledes at dette fastattes dels til et fast aarligt Beløb af 16,000 Kr. til Afløsning af de uviste Indtægter, der kapitaliserede vare ansatte til en Værdi af ca. 400,000 Kr., og dels til $3\frac{3}{4}$ pCt. af det i Kassen interesserede Beløb, en Bidragydelse, der, naar det faste Afløsningsbeløb ansattes i Procent af det i Kassen da interesserede Beløb, svarer til et Bidrag fra Statens Side af i det Hele ca. 5 pCt. Men Ministeriet betingede sig til Gjengjæld for denne Indrømmelse, at Pensionskassen fra samme Tidspunkt ophørte at optage nye Interessenter, at Bidraget til Kassen fra Interessenterne af højeste Pensionsklasse forhøiedes fra $4\frac{1}{2}$ til 5 pCt. af Lønningen, at det Overflud, der eventuel